

Мартин Дамянов

Вратата

Казвам се Силвиум и съм роден на Вендъж – планетата на Свободния Разум. Никога не съм твърдял, че притежавам дарба на писател и не си мислете, че пиша това доброволно. Ной ме накара. Ако питате мен то си е пълна загуба на време, но поне е последното, което ще направя преди да прекрача вратата.

Отначало никой не повярва. Сигурно, защото вратата бе открита първо от Голтън, а той е голяма откачалка. После обаче дойдоха и звуците. Чували ли сте как се дере млад Багот по време на размножителния период? Това няма нищо общо. Освен, че страшно те изкарва от нерви. Сигурно затова баготите вече са на изчезване. Като ги чуеш ти се прииска да се покатериш на най-високата скала и да се покриеш с блатни крейгове.

Голтън е един дебел Тринки, който непрекъснато се кисне в Голямото Тресящо Се Езеро. Ной беше казал веднъж (истинско събитие е когато Ной проговори) че в езерото има много Тийа. После обясни, че Тийата ни е необходима за да живеем. Най-важното от Нещата в езерото, които произвеждат Тийа се казва Ураниум – (наистина странно име за нещо сравнимо с живота). Ной казва, че по цялата планета има Ураниум, но в езерото е най-много.

Ной е умен, но много странен Тринки. Казва, че скоро ще умре – това е когато изведнъж преставаш да съществуваш. Всеки знае, че на Вендъж умират само баготите, но те не се хранят с Тийа, а с вонящи остатъци от блатни разлагащи се растения. Освен това са огромни. Ако някой успее да разгадае по какъв начин такива огромни тела се крепят върху толкова тънки крачка, сигурно ще узнае половината неща за вселената.

Ной казва, че когато един Тринки узрее, той се посвещава на космоса. Ето защо никой Тринки не остарява на Вендъж, ...освен може би Ной. Узрелият Тринки напуска Вендъж и става отшелник.

Ной твърди, че Ураниума скоро ще свърши. Ето защо трябва да преминем през вратата и да потърсим друго убежище. Ако един Тринки премине през вратата, той ще може да прокара енергийна нишка до Вендъж. А това вече е сигурен транспорт. Сега разбирате, защо вратата е единственият ни шанс. Ние знаем, че тя вече се е отваряла и през нея са дошли баготите (макар че сигурно е било страхотно бедствие).

Изведнъж стана много светло, сякаш изригва вулкан. Сини и червени светлини се смесиха в треперещ космически блясък, който те разтърсва подобно на скакалец върху тресящ се ураниев папрат. Силвиум се стресна и погледна нагоре. Късно е. Светлината е станала ярко зелена,

което означава, че Космическият нашественик вече е прекалено далече прекосявайки йоносферата. Той дръзко нарушава атмосферната стабилност, разсейвайки облаци прах и слънчева светлина. Силвиум трепери от завист макар да знае, че разсеяния прах поглъща и връща обратно енергията, която се излъчва от Вендъж. Той хапе устни и гледа нагоре докато светлината не се превърна в малка белезникава точица обвита от сребриста мъгла. „Щастливец“ – помисли си Силвиум и замечта за деня, когато ще яхне космическия вятър и ще се слее с вселената.

* * *

В онзи ден Ной стоеше на скалата с поглед вперен в небитието. Който обаче кажеше, че Ной стои, щеше да светотатства. Известно е, че Тринките нямат религия. Затова пък имат Ной. Ето защо Ной не стои – той медитира. Ной не просто говори – той ръководи. Но най-много обича да мълчи. Затова и го слушаха.

– Хм! – каза той. Вълна на одобрение премина през множеството. Ной не се престаравше много във встъпителното си слово. – Ммда. – сякаш кимна той в потвърждение. – Виждам, че всички сте тук. – той направи плах опит да се усмихне. Очите на Ной бяха по-дълбоки от артезиански кладенец и в тях можеше да потъне метеор. Освен това имаха непостоянен опалов отблясък. Наметалото му блестеше в кървавочервения цвят на залеза. Ной познаваше всички и всички знаеха Ной. – Пет дена. – каза той на напрягащото се до слухова изнемога множество (Освен всичко останало Ной говореше тихо и никога не повтаряше). – Вратата ще се отвори скоро и един от нас трябва мине през нея! – отсече той.

– Кой? – попитаха от първите редове.

Тогава Ной се освободи от бомбата.

– Този, който пръв откри вратата. – извитият пръст застина сочейки непоколебимо в тълпата.

* * *

Ако питате мен това беше най-кошмарният период в живота на Голтън. Ной по цял ден тъпчеше в главата му всякакви шуротии въпреки, че всичко което знаем за отвъдното е надраскано върху пет папирусови страници. Казано на прост език – почти нищо. (Някакъв идиот преброил около 9000 знака). Трудно е да се работи с Голтън. Дори и за Ной.

Не е тайна, че цялата ни информация за отвъдното се основава

върху знанията ни за багатите. Можете да яздите багот... ако успеете да се покатерите върху него, без да ви стъпчат. И ако сте достатъчно луд за това. Голтън е. Освен това има невреоятен нюх към Ураниума. (Без съмнение Голтън ще бъде последното Тринки, което ще се затрие от глад).

Багатите не ни виждат, но Ной каза, че не са слепи. Аз пък си мисля, че са прекалено високомерни за да го сторят. Ной каза, че щом багатите са се приспособили за живот към нашите условия, би трябвало и ние да успеем да се приспособим към техния.

Ной работеше. Той похаби цялата си настойчивост и умения да установи контакт с багот. Приложи всичко на което беше способен – от мозъчна индукция до физически въздушни вибрации (беше адски смешно да наблюдаваш Ной възседнал багот и надуващ ураниев папрат). Досега никой не бе успял да научи езикът на багатите. Те просто отказваха да признаят за съществуването ни.

Ной беше твърдо решен да изпрати заедно с Голтън и един багот. Той смяташе, че взаимната им адаптация към новите условия би била по-успешна. Багатите имаха огромни тела и въпреки, че не се хранеха с Ураниум те бяха попили достатъчно Тийа, която да поддържа живота на едно тринки поне седмица (та дори и то да се казва Голтън).

Три дни преди отварянето на вратата ние още не бяхме намерили начин да накараме багота да се замъкне до нея. Накрая Ной побесня и реши да заложи капан. Щяхме да натикаме багота в силова примка докато вратата не се отвори. След това щяхме да затегнем примката и да изтласкаме багота и Голтън в отвъдното. Ако в последствие Голтън откриеше Ураниум той щеше да има достатъчно енергия да изгради нишката. Така щяхме да се прехвърлим. Планът беше изключително прост, но съдържаше една голяма въпросителна. Как ще закараме баготът до вратата? А после дойде и това за което всички имахме неразумността да забравим – Размножителния Период!

* * *

– Хайде по-живо! – крещеше Ной сякаш някой чоплеше окоето му с ръждясала карфица. – Мога да нося повече трева от трима ви, мързеливци такива!

Камарата бавно растеше. Ной сновеше между отделните купчини с някакви стъкларии в ръце и бръщолевеше сурови заклинания. Непрекъснато съгъстяващият се дим заприлича на огромно клатещо се желе, което почти успяваше да прикрие бушуващата светлина от другото измерение. В средата на желето върху синия огън, Ной беше поставил

някакъв огромен съд в който бълбукаше субстанция, за която бълвоч бе слаба дума. Едва сега разбрах колко различни от нас са богатите. А Ной очакваше тази воня да ги привлече!

Когато часовият обяви за първият приближаващ багот, Ной приличаше на странна смес между блатно чудовище и побъркана чародейка. Разбира се, той веднага се омота в чудното си наметало и се просна в калта. Побеснял, Ной изблея някакво заклинание от което ушите му избухнаха в оранжеви пламъци. Земята се затресе от тежестта на приближаващата стихия, а Ной размаха някаква пръчка, която се разпадна в ръцете му. Ной се покатери върху скалата с бързината на буйстващ тайфун. (Ако преди два дни някой ми кажеше, че Ной може да тича, щях да му се изхили в лицето.)

– Баготът влезе в мъглата! – изкрещя часовият. – Сега отделя огромни сфери органична материя. – продължаваше неуморно да се дере той.

– Калли Нобура ссвВЖЖ! – изграчи Ной като се придържаше с едната ръка за стръмният зъбер, а с другата замяташе зелената си брада. Очите му заискриха в непостоянният опалов отблясък на колабиращ квазар. Силовата примка се затегна и опърли задницата на багота. Последва смутен и накъсан рев. Звуковата вълна едва не прекатури Ной.

– Баготът е в примката! – изврещя часовият.

– Нима? – озъби се Ной с презрението на ранена чапла. – Карайте Голтън!

– Ъхъ. – ухили се часовият.

В плетеница от размахани крайници Голтън се бореше за живота си. И се справяше доста добре. Ной се подразни.

– Голтън... – гласът му увисна безпомощно във въздуха. – Ти си... герой! – изпuffтя. – Дръж се подобаващо!

– Заври си героизма агтХ. – опули се Голтън. – Ще ти го върна, блятоядец такъв! – Голтън улучи едно око.

– СПРЕТЕ! – каза Ной и се свлече от скалата. – Добре, все още действа – прошепна. Отдавна не беше използвал Гласът. Той бавно пристъпи към Голтън. – КАЧЕТЕ ГО НА ПЛАТФОРМАТА!

Очите на Голтън не бяха безизразни. В тях имаше нещо друго освен лудост и Ной го знаеше. Това бе натежало в полза на избора му.

– ВДИГАЙТЕ! – платформата бавно се заклати покрай огромният гръб на багота. Подухна лек ветрец, който разнесе миризма на опърлено. – ДОСТАТЪЧНО. ГОЛТЪН, ВЪРВИ!

Баготът равнодушно прие допълнителния товар. Вратата искреше

все по-ослепително. Ной направи движение с ръка и кръгът започна да се затваря. Баготът тъпо потрепна с уши.

– Хайде де! – изнервничи Ной. Той затегна примката.

Баготът премигна и раздруса огромното си туловище. Миризмата на опърлено се засили.

– Мъглявите ме взели! – изруга Ной. Той почувства, че му се повдига.

– Покривката на багота гори. – каза някой.

Ной го изгледа кръвнишки. Вратата стана полупрозрачна и това сякаш развесели багота. Той изрева и изпусна огромно количество газове. Ной взе да дъвчи брадата си.

– Моля те, върви! – каза Ной.

Баготът не помръдна. Вратата започна да помътнява и образите от другата страна се размиха. Ной прибели очи.

– Ха! – извика някой. – Багот! Видяхте ли?

Ной се втреничи във вратата. Макар и блед образът си беше там. Огромно тяло върху тънки крачка. Онзи багот обаче нямаше издатини върху темето си. Той беше различен.

Накъде съвсем отблизо се чу мощно хриптене. Баготът изчезна.

* * *

Марвин преброи овцете отново. Нямаше грешка – една липсваше. Той тръгна покрай телената ограда като по навик внимаваше да не се опира до нея. През деня военните не пускаха ток.

– Шийла! – извика той. – Къде си? Шийлаа!

Стори му се, че дочу звън. Той се спусна надолу по хълма и я видя. До нея се навърташе някакъв овен. Беше доста едър.

За тридесет години овчарят бе загубил само две животни, но никога не му се беше случвало да намери овен. При това охранен.

– Ела тук Шийла. Ще ме запознаеш ли с новия си приятел?

Овцата послушно се заклатушка към стопанина си. Овенът я последва.

– Ще те нарека Лъки. Ти си моят късмет. Хе, хе – ухили се Марвин. – Хайде да тръгваме, че пистолетковците скоро ще пуснат тока.

Той поведе овцете по стръмния хълм като внимателно се подпираше на сопата си. Полюшквайки се върху косматия гръб на Лъки, Голтън излезе от унеса си. Още не отворил очи почувства как ароматът на Ураниум се заби в ноздрите му. Беше много силен. Някъде наоколо го имаше Ураниум в голямо количество. Беше дълбоко, но Голтън щеше да го

достигне.

Той просто бе гладен.

КРАЙ

© 2000 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1336>]